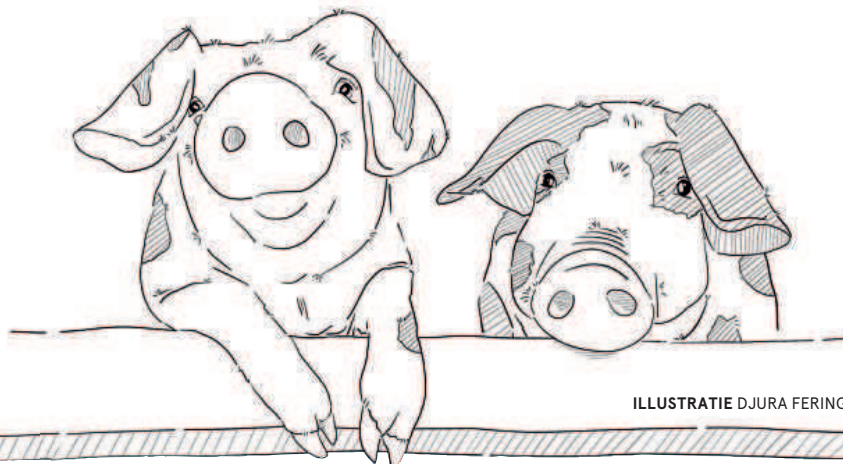

DAGBOEK

BIGGETJES JOURNAAL

ILLUSTRATIE DJURA FERINGA

Met twee honden, een poes, zes hennen, een haan en man Paul woont Janna Zuiderveld op het Friese platteland. Ze begonnen een nieuw avontuur: twee biggen grootbrengen, om ze uiteindelijk op te eten.

Wat moet dat moet

Binnen een week hebben ze het voor elkaar. Het hele terrein van pak 'm beet 8 bij 25 meter is omgewoeld. Geen grassprietje meer te zien. Onvoorstelbaar, wat een kracht zit er in die beesten. Het gewoet lijkt, op vreten na, hun eerste levensbehoefte. Met een fanatisme alsof hun laatste uur geslagen heeft, porren ze de snuiten in de modder tot die pikzwart zien – zo grappig, zeker wanneer ze abrupt opkijken met een blik van: are you talking to me? Speels rennen ze hard achter elkaar aan, doen tikkertje rond de dennenboom. Zus zeug en broer borg kunnen niet zonder elkaar.

De eerste avond dirigeert Paul ze naar hun hok. Zo van: dit is jullie slaapplek en hier liggen jullie droog in het stro. Op dag twee kruipen ze er lekker in alsof ze er al jaren wonen. Gelukkig maar want de dag begon slecht. Voor ons en voor hen.

Paul ontdekte het. Uit de kont van de zeug bungelt een spoelworm, bijna een halve meter. In één klap is-ie vies van de biggen. Waar zijn we aan begonnen? Want stel de honden krijgen ook wormen, en de kat, de kippen. Of de biggen vreten de spoelwormeitjes in de modder en komen er nooit meer van af. Ten einde raad belt Paul de

dierenarts, nadat hij – zijn weerzin overwonnen – de parasiet met een papiertje uit de zeugkont heeft getrokken. Wat moet dat moet.

We gaan dierenarts spelen. „Een spuit zetten. In de nek. Durf je dat aan?“, vraagt Paul, zijn blik op stand radeloos. „Geen idee“, antwoord ik. „Ik heb dat nog nooit gedaan. Maar we hebben weinig keus hè?“

We zoeken een manier om de biggen klem te zetten. In een kist misschien? Behendig vangt Paul de zeug en probeert haar in de kist te douwen gelijk aan een aal in een emmer. Ge-krijs van jewelste, gespartel met de ballerina-pootjes, gebeuk tegen de wanden. Dit wordt niks. Dan maar optillen en klemvast houden. „Heb je de spuit klaar? Hoe hard dat beest ook krijst, je moet...“ Daar sta ik met een injectienaald, zo'n dikke holle. En verhip, ik jens hem zo achter in de nek. Ik schrik ervan hoe gemakkelijk ie door de huid glijdt.

Na big twee zijn we compleet gevloerd. Terwijl zij alweer wroeten alsof er niets gebeurd is, staan wij nog te trillen op de benen. „Heb je ook zo'n zin in een borrel?“

janna.zuiderveld@mediahuisnoord.nl